Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PRIIT PIKAMÄE
της 16ης Δεκεμβρίου 2021 [1]

Υπόθεση C-568/20

J
κατά
H Limited

[αίτηση του Oberster Gerichtshof (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Αυστρία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής – Αποφάσεις που εκδίδονται σε κράτος μέλος – Βεβαίωση περί εκτελεστότητας της αποφάσεως – Λόγοι άρνησης της εκτέλεσης – Προσβολή της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης – Παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης – Λόγοι άρνησης της εκτέλεσης προβλεπόμενοι από το δίκαιο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης»

1. Κατόπιν έκδοσης, από το δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης, της βεβαίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 53 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 [2] περί του εκτελεστού της απόφασης που έχει εκδοθεί και της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού αυτού, μπορεί το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, ενώπιον του οποίου υποβάλλεται αίτηση άρνησης εκτέλεσης της απόφασης αυτής από το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να την κάνει δεκτή λόγω εσφαλμένης εκτίμησης όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού αυτού, καθόσον η διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης είχε σκοπό να κηρύξει εκτελεστές τις αποφάσεις που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος; Αυτό είναι το ερώτημα στο οποίο καλείται να απαντήσει εν προκειμένω το Δικαστήριο.

I. Το νομικό πλαίσιο

2. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης είναι κρίσιμες οι διατάξεις των άρθρων 2, 39, 41, 42, 45, 46, 52 και 53 του κανονισμού 1215/2012.

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

[2] Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

II. Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

3. Κατόπιν αγωγής που ασκήθηκε από την H Limited, η οποία είναι τραπεζικό ίδρυμα, βάσει δύο αποφάσεων που εκδόθηκαν στην Ιορδανία εντός του 2013 και επέβαλαν στον J, ο οποίος είναι δανειολήπτης, την υποχρέωση καταβολής του χρεωστικού υπολοίπου δύο δανείων, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλίας και Ουαλίας), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών, Ηνωμένο Βασίλειο (στο εξής: High Court of Justice)], με διάταξη της 20ής Μαρτίου 2019 και κατά τη συνοπτική διαδικασία, υποχρέωσε τον J να καταβάλει στην H Limited το ποσό των 10 392 463 δολαρίων Ηνωμένων Πολιτειών (USD), πλέον τόκων ύψους 5 422 031,65 USD και δικαστικών εξόδων ύψους 125 000 λιρών στερλινών (GBP). Επίσης, το εν λόγω δικαστήριο εξέδωσε και χορήγησε τη βεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012 (στο εξής: βεβαίωση).

4. Η H Limited κίνησε διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης της εν λόγω διάταξης στην Αυστρία, όπου κατοικεί ο J, ο οποίος υπέβαλε, βάσει των άρθρων 45 και 46 του κανονισμού 1215/2012, αίτηση άρνησης της εκτέλεσης. Προς στήριξη της αίτησής του, ο J προέβαλε προσβολή της αυστριακής δημόσιας τάξης[3] και υποστήριξε ότι η εν λόγω διάταξη, η οποία έχει ως αντικείμενο την εκτέλεση αποφάσεων που εκδίδονται από τρίτο κράτος, δεν αποτελεί εκτελεστή απόφαση κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012. Επιπροσθέτως, ο J υποστήριξε ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας άρνησης της εκτέλεσης, το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης (στο εξής: δικαστήριο εκτέλεσης) δεν δεσμεύεται από τη βεβαίωση που έχει εκδώσει το δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης (στο εξής: δικαστήριο προέλευσης).

5. Πρωτοδίκως, το Bezirksgerichts Freistadt (πρωτοβάθμιο δικαστήριο της Freistadt, Αυστρία) επέτρεψε, με διάταξη της 9ης Οκτωβρίου 2019, να προβεί η H Limited σε αναγκαστική εκτέλεση της διάταξης της 20ής Μαρτίου 2019 του High Court of Justice. Το Landesgericht Linz (περιφερειακό δικαστήριο Linz, Αυστρία), δικάζοντας σε δεύτερο βαθμό, απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ο J, με απόφαση της 22ας Ιουνίου 2020.

6. Κατόπιν έκτακτης αναίρεσης που άσκησε ο J κατά της απόφασης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία) αποφάσισε, με διάταξη της 23ης Σεπτεμβρίου 2020, να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Έχουν οι διατάξεις του [κανονισμού 1215/2012], ιδίως το άρθρο 2, στοιχείο α', και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι εκτελεστή απόφαση υφίσταται και στην περίπτωση κατά την οποία ο καθοριζόμενος σε εκτελεστό τίτλο οφειλέτης υποχρεώνεται σε κράτος μέλος, κατόπιν συνοπτικής εξέτασης σε κατ' αντιμωλία διαδικασία, η οποία όμως αφορά μόνο το ζήτημα της δέσμευσης από το δεδικασμένο απόφασης που εκδόθηκε σε βάρος του σε τρίτη χώρα, να καταβάλει στον νικήσαντα διάδικο δίκης που διεξήχθη σε τρίτη χώρα το ποσό της οφειλής που βεβαιώθηκε με εκτελεστό τίτλο της τρίτης χώρας, εφόσον το αντικείμενο της δίκης στο κράτος μέλος περιοριζόταν στην εξέταση του ζητήματος αν υφίσταται η απορρέουσα από τον εκτελεστό τίτλο αξίωση έναντι του καθοριζόμενου στον εκτελεστό τίτλο οφειλέτη;

[3] Σκέψη 18 της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

2. Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο [πρώτο προδικαστικό ερώτημα]:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α′, το άρθρο 39, και τα άρθρα 45, 46 και 52 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι, ανεξάρτητα από τη συνδρομή ενός από τους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012, το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση, εφόσον η υπό εξέταση απόφαση δεν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α′, ή του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012 ή εφόσον το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης στο κράτος μέλος προέλευσης δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012;

3. Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα και καταφατικής απάντησης στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012, ιδίως το άρθρο 1, το άρθρο 2, στοιχείο α′, το άρθρο 39, το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και τα άρθρα 46 και 53 του κανονισμού 1215/2012, την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης, κατά τη διαδικασία εξέτασης της αίτησης άρνησης εκτέλεσης, πρέπει, απλώς και μόνο λόγω των στοιχείων που ανέγραψε το δικαστήριο προέλευσης στη βεβαίωση του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, υποχρεωτικά να θεωρήσει ως δεδομένο ότι υφίσταται εκτελεστή απόφαση εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού;»

III. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

7. Η επισπεύδουσα και ο καθού η εκτέλεση στην υπόθεση της κύριας δίκης, η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

IV. Ανάλυση

A. Επί του πεδίου εφαρμογής της αίτησης προδικαστικής αποφάσεως

8. Παρόλο που η απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου περιέχει τυπικά τρία διακριτά προδικαστικά ερωτήματα, αυτά κατά τη γνώμη μου είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους και εμπίπτουν στην ίδια νομική προβληματική, ήτοι τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το δικαστήριο εκτέλεσης δύναται να δεχθεί αίτηση άρνησης εκτέλεσης της απόφασης του δικαστηρίου προέλευσης λόγω μη εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, έστω και αν το δεύτερο αυτό δικαστήριο εξέδωσε βεβαίωση που πιστοποιεί τον εκτελεστό της χαρακτήρα.

9. Προτείνω, συνεπώς, στο Δικαστήριο να εξετάσει από κοινού τα τρία αυτά ερωτήματα αναδιατυπωμένα ως εξής:

«Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι επιτρέπουν στο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης ενώπιον του οποίου υποβάλλεται αίτηση άρνησης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 46, να κρίνει, αντίθετα από την εκτίμηση του δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης όπως αυτή προκύπτει από την έκδοση της βεβαίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 53, ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται λόγω του ότι η διαδικασία

ενώπιον του δεύτερου αυτού δικαστηρίου αποσκοπούσε στο να κηρυχθούν εκτελεστές δικαστικές αποφάσεις σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις σε τρίτο κράτος και, ως εκ τούτου, να αρνηθεί την εκτέλεση της απόφασης του εν λόγω δικαστηρίου;»

10. Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό πρέπει να κριθεί εάν υπάρχει στην παρούσα υπόθεση εκτελεστή απόφαση και, επομένως, να προσδιοριστεί το πεδίο εφαρμογής της βεβαίωσης, και εν συνεχεία να εκτιμηθούν οι εξουσίες του δικαστηρίου εκτέλεσης ενώπιον του οποίου υποβάλλεται αίτηση άρνησης εκτέλεσης αυτής της απόφασης, όπως αυτές προβλέπονται στον κανονισμό 1215/2012.

Β. Επί της ύπαρξης εκτελεστής απόφασης κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012

11. Όσον αφορά την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις στον ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο, η σημαντικότερη καινοτομία του συστήματος που θέσπισε ο κανονισμός 1215/2012 είναι αναμφίβολα η κατάργηση της κήρυξης εκτελεστότητας. Σε αυτό το πλαίσιο, το άρθρο 39 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι κάθε «απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και είναι εκτελεστή σε αυτό το κράτος μέλος είναι ομοίως εκτελεστή στα υπόλοιπα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται κήρυξη εκτελεστότητας». Η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 26 του εν λόγω κανονισμού, κατά την οποία η απόφαση που εκδίδεται από τα δικαστήρια κράτους μέλους θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εάν είχε εκδοθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης.

12. Στο πλαίσιο αυτού του νέου συστήματος άμεσης εκτέλεσης των αποφάσεων, η εκδιδόμενη από το δικαστήριο προέλευσης βεβαίωση διαδραματίζει καίριο ρόλο. Πράγματι, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 37 και 42 του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι προκειμένου να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί σε ένα κράτος μέλος απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, ο αιτών πρέπει να προσκομίσει μόνον αντίγραφο της σχετικής απόφασης συνοδευόμενο από τη βεβαίωση αυτή. Σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, η εν λόγω βεβαίωση πιστοποιεί ότι η ανωτέρω αναφερομένη απόφαση είναι εκτελεστή και περιέχει απόσπασμα της απόφασης καθώς και, κατά περίπτωση, κάθε συναφή πληροφορία σχετικά με τα καταβλητέα δικαστικά έξοδα και τον υπολογισμό των τόκων. Αυτή κοινοποιείται ή επιδίδεται, πριν από οποιοδήποτε μέτρο εκτελέσεως, στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η επίμαχη εκτέλεση, βάσει του άρθρου 43, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού[4]. Στο πλαίσιο αυτό και κατόπιν πρότασης του γενικού εισαγγελέα Υ. Bot[5], η βεβαίωση αναγνωρίστηκε από το Δικαστήριο βάσει της εφαρμογής της αρχής της άμεσης εκτέλεσης των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί στα κράτη μέλη, καθιστώντας την επίμαχη απόφαση δυνάμενη να κυκλοφορήσει ελεύθερα στον ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο[6].

13. Για την έκδοση της βεβαίωσης αυτής, ο αιτών πρέπει να απευθυνθεί στο δικαστήριο προέλευσης το οποίο εξέδωσε την απόφαση η εκτέλεση της οποίας επιδιώκεται[7], και το οποίο γνωρίζει καλύτερα τη διαφορά και είναι, επί της ουσίας της υπόθεσης, το πλέον αρμόδιο να επιβεβαιώσει ότι η απόφαση είναι εκτελεστή. Εκδίδοντας την εν λόγω βεβαίωση στο τέλος διαδικασίας με δικαιοδοτικό χαρακτήρα[8], το δικαστήριο προέλευσης επιβεβαιώνει ρητά ότι η απόφαση που πρέπει να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί σε άλλο κράτος εμπίπτει στο πεδίο

4 Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 36).

5 Προτάσεις στην υπόθεση Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, σημείο 44).

6 Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψεις 37 και 39).

7 Άρθρο 2, στοιχείο στ′, του κανονισμού 1215/2012.

8 Απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2019, Salvoni (C-347/18, EU:C:2019:661, σκέψη 31).

εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, δεδομένου ότι η έκδοση της βεβαίωσης είναι δυνατή μόνον υπό την προϋπόθεση αυτή. Επομένως, σε περίπτωση κατά την οποία το δικαστήριο που εξέδωσε την προς εκτέλεση απόφαση δεν αποφάνθηκε, κατά το στάδιο έκδοσης της απόφασης, σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, το δικαστήριο αυτό πρέπει, κατά το στάδιο έκδοσης της εν λόγω βεβαίωσης, να ελέγξει εάν η διαφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του οικείου κανονισμού [9].

14. Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το δικαστήριο προέλευσης συνέταξε και εξέδωσε τη βεβαίωση βάσει της διατάξεως της 20ής Μαρτίου 2019, οπότε αυτή περιλαμβάνεται στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012. Υπό τις συνθήκες αυτές, υφίσταται όντως, a priori, εκτελεστή απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε κράτος μέλος [10] κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α′ και του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012, και υπάγεται στο καθεστώς άμεσης εκτέλεσης που προβλέπεται από τον κανονισμό, γεγονός το οποίο δεσμεύει το δικαστήριο εκτέλεσης.

15. Το ερώτημα που τίθεται με την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά, στην πραγματικότητα, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες το δικαστήριο εκτέλεσης μπορεί να αμφισβητήσει τέτοιου είδους κατάσταση λόγω προβαλλόμενης εσφαλμένης εκτίμησης του δικαστηρίου προέλευσης όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, εσφαλμένη εκτίμηση η οποία καθιστά την έκδοση της βεβαίωσης πλημμελή. Από την υποβληθείσα αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, ο έλεγχος του ζητήματος αυτού δύναται να οδηγήσει σε άρνηση εκτέλεσης, ακόμη και χωρίς να διαπιστωθεί ότι συντρέχουν οι λόγοι άρνησης που προβλέπονται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012.

Γ. Επί της δυνατότητας άρνησης εκτέλεσης λόγω μη εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012

16. Η επίλυση του ανωτέρω ζητήματος στηρίζεται στην ανάλυση του νομικού καθεστώτος της άρνησης εκτέλεσης που θεσπίζεται από τον κανονισμό 1215/2012. Ωστόσο, προς επίρρωση του ισχυρισμού ότι είναι δυνατόν να γίνει έλεγχος των εκτιμήσεων που διατύπωσε το δικαστήριο προέλευσης ως προς την εφαρμογή του ανωτέρω κανονισμού, το αιτούν δικαστήριο και η Γερμανική Κυβέρνηση παραπέμπουν στη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την επανεξέταση της βεβαίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 54 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 [11].

1. Επί της σημασίας της νομολογίας σχετικά με τον έλεγχο της βεβαίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 54 του κανονισμού 44/2001

17. Υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 44/2001 επέβαλε στον επισπεύδοντα να ζητήσει προκαταρκτικώς από το δικαστήριο ή την αρχή του κράτους μέλους την κήρυξη εκτελεστότητας. Η αίτηση αυτή πρέπει να συνοδεύεται από αντίγραφο της οικείας απόφασης και, ενδεχομένως, από τη βεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 54 του κανονισμού 44/2001, τα οποία, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 17 του εν λόγω κανονισμού, πρέπει να υπόκεινται σε απλό τυπικό

[9] Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψεις 38 και 40).

[10] Βάσει του άρθρου 67, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της συμφωνίας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2019, C 384 I, σ. 1) και λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας έκδοσής της, η οποία είναι η 20ή Μαρτίου 2019, η επίμαχη διάταξη, η οποία έχει εκδοθεί από αγγλικό δικαστήριο, δεν αποτελεί απόφαση τρίτου κράτους.

[11] Κανονισμός του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

έλεγχο. Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι αρχές του κράτους μέλους εκτέλεσης πρέπει, στο πρώτο στάδιο της διαδικασίας, να περιοριστούν στον έλεγχο της ολοκλήρωσης των εν λόγω διατυπώσεων για την έκδοση της απόφασης περί κηρύξεως της εκτελεστότητας της απόφασης αυτής και, στο δεύτερο στάδιο της διαδικασίας, να εκτιμήσουν το βάσιμο του ένδικου μέσου που τυχόν άσκησε ο εναγόμενος για την εκτέλεση κατά της κήρυξης αυτής, υπό το πρίσμα των λόγων προσβολής που προβλέπονται στα άρθρα 34 και 35 του κανονισμού 44/2001 [12].

18. Στο πλαίσιο αυτό, έχει κριθεί ότι τίποτα δεν απαγορεύει στον δικαστή του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης να επαληθεύει την ακρίβεια των ουσιαστικών πληροφοριακών στοιχείων που περιλαμβάνονται στη βεβαίωση. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο έλεγχος αυτός δικαιολογείται από το γεγονός ότι, καθόσον ο εκδότης της βεβαίωσης δεν είναι οπωσδήποτε ίδιος με εκείνον που εξέδωσε την απόφαση προέλευσης, τα πληροφοριακά αυτά στοιχεία δεν μπορούν παρά να είναι αμιγώς ενδεικτικά με απλώς ενημερωτικό χαρακτήρα. Αυτός ο τελευταίος συλλογισμός προέκυπτε επίσης από τον απλώς ενδεχόμενο χαρακτήρα της προσκόμισης αυτής της βεβαίωσης, καθόσον ο δικαστής του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, ο οποίος είναι αρμόδιος να κηρύξει την εκτελεστότητα, μπορεί να δεχθεί ισοδύναμο έγγραφο [13].

19. Εκτός από την πολύ περιορισμένη έκταση του ελέγχου που περιγράφηκε, η ανωτέρω νομολογία δεν μπορεί να εφαρμοστεί mutatis mutandis εν προκειμένω, πολλώ δε μάλλον να εφαρμοστεί διασταλτικά, καθόσον το νέο καθεστώς αναγνώρισης και εκτέλεσης που θέσπισε ο κανονισμός 1215/2012 είναι ουσιωδώς διαφορετικό από το προϊσχύσαν. Ο κανονισμός αυτός κατήργησε το προκαταρκτικό στάδιο της εκτέλεσης στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης της κήρυξης εκτελεστότητας, κατέστησε υποχρεωτική την προσκόμιση της βεβαίωσης που πιστοποιεί τον εκτελεστό χαρακτήρα της απόφασης, ανέθεσε μόνο στο δικαστήριο προέλευσης, το οποίο γνωρίζει καλύτερα τη διαφορά, την αρμοδιότητα διαπίστωσης της εκτελεστότητας της απόφασης και δεν περιέχει καμία αιτιολογική σκέψη ανάλογη με την αιτιολογική σκέψη 17 του κανονισμού 44/2001.

20. Το Δικαστήριο απεφάνθη με κατηγορηματικό τρόπο, στη σκέψη 35 της απόφασης Weil [14], ότι η διαδικασία εκτέλεσης κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 44/2001 αποκλείει, «όπως και η κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 1215/2012 εκτέλεση, κάθε μεταγενέστερο έλεγχο από δικαστήριο του κράτους μέλους εκτελέσεως σχετικά με το αν η αγωγή επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001, δεδομένου ότι οι λόγοι που επιτρέπουν την άσκηση ένδικου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας της αποφάσεως αυτής προβλέπονται εξαντλητικώς στον εν λόγω κανονισμό».

21. Το περιεχόμενο αυτής της σκέψης εγείρει σοβαρά ερωτηματικά τα οποία, κατά την άποψή μου, θα πρέπει να αποκλείσουν τη συνεκτίμησή της στην παρούσα υπόθεση. Θα ήθελα να επισημάνω ότι η επίμαχη σκέψη αφορά ένα ζήτημα το οποίο δεν τέθηκε άμεσα με το προδικαστικό ερώτημα, δηλαδή την ερμηνεία του άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001 με σκοπό να κριθεί εάν η αρμόδια αρχή προβαίνει σε έλεγχο όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του οικείου κανονισμού πριν από την έκδοση της βεβαίωσης που προβλέπεται σε αυτή τη διάταξη. Κατ' εμέ, τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη αυτή φαίνεται να αποτελούν ένα επάλληλο στοιχείο συλλογισμού σε σχέση με μια λύση που είχε ήδη θεμελιωθεί στη σκέψη 33 της επίμαχης απόφασης.

[12] Απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψεις 28 έως 31).

[13] Απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψεις 35 και 36).

[14] Απόφαση της 6ης Ιουνίου 2019, Weil (C-361/18, EU:C:2019:473).

22. Εν πάση περιπτώσει, ο κανονισμός 1215/2012 δεν είχε εφαρμογή ratione temporis και η απλή μνεία του στο πλαίσιο συγκριτικής εκτίμησης χωρίς καμία επεξήγηση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά χρήσιμο νομολογιακό προηγούμενο ικανό να τερματίσει τη συζήτηση ως προς την έκταση των αρμοδιοτήτων του δικαστηρίου εκτέλεσης, πολλώ δε μάλλον που τα συστήματα αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων που θεσπίστηκαν με τους κανονισμούς 44/2001 και 1215/2012 είναι ουσιωδώς διαφορετικά [15].

2. Επί των λόγων άρνησης εκτέλεσης που προβλέπονται από τον κανονισμό 1215/2012

α) Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

23. Κατ' αρχάς, κρίνω αναγκαίο να προβώ σε διάφορες επισημάνσεις όσον αφορά το σχετικά περίπλοκο νομικό καθεστώς της άρνησης εκτέλεσης που θέσπισε ο κανονισμός 1215/2012.

24. Πρώτον, έχει τονιστεί στη νομική θεωρία ότι στο πλαίσιο του κανονισμού 1215/2012 εναπόκειται στον καταδικασθέντα να αντιδράσει προκειμένου να αρνηθεί την εκτέλεση προβάλλοντας έναν από τους λόγους που προβλέπονται από τον κανονισμό αυτόν και ότι, χωρίς αντίδραση του ενδιαφερομένου, η απόφαση δεν θα επανεξεταστεί καθόλου, γεγονός που οδήγησε στο συμπέρασμα ότι η επανεξέταση των αποφάσεων [16] «εναπόκειται πλήρως στους ιδιώτες» [17]. Στην ίδια λογική, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το σύστημα αναγνώρισης και εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων που θέσπισε ο κανονισμός 1215/2012 στηρίζεται στην κατάργηση της κήρυξης της εκτελεστότητας, όπερ συνεπάγεται ότι κανένας έλεγχος δεν ασκείται από το αρμόδιο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, δεδομένου ότι μόνον το πρόσωπο κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση μπορεί να προσφύγει κατά της εκτέλεσης της απόφασης που το αφορά [18]. Συνεπώς, φαίνεται ότι πριν από την αίτηση άρνησης εκτέλεσης και τη διαδικασία που αυτή κινεί, η οποία διέπεται από το κεφάλαιο ΙΙΙ, τμήμα 3 του κανονισμού 1215/2012, και a fortiori ελλείψει τέτοιου είδους αίτησης, το δικαστήριο εκτέλεσης δεν διαθέτει εξουσία εκτίμησης όσον αφορά την απόφαση και τη βεβαίωση που εκδόθηκαν από το δικαστήριο προέλευσης [19].

25. Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών, η οποία έχει θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης, επιβάλλει, ιδίως όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και,

[15] Κατά πάγια νομολογία, καθόσον ο κανονισμός 1215/2012 καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, η ερμηνεία που έχει δοθεί από το Δικαστήριο αναφορικά με τις διατάξεις του κανονισμού 44/2001 ισχύει και για τον κανονισμό 1215/2012, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι υπάρχει «αντιστοιχία» μεταξύ των διατάξεων των δύο αυτών νομοθετημάτων της Ένωσης [απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 45)], πράγμα που δεν ισχύει εν προκειμένω για τις διατάξεις που σχετίζονται με τη βεβαίωση.

[16] Ferrand, F., «Reconnaissance et exécution des jugements européens en matière civile et commerciale», *Droit et pratique de la procédure civile*, Dalloz action, κεφ. 541-243.

[17] D'Avout, L., «L'efficacité internationale des jugements après la refonte du règlement "Bruxelles I"», *Revue internationale de droit processuel*, τόμος 5, αριθ. 2, 2015, σ. 258.

[18] Πρβλ. απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 36). Η δεύτερη μνεία του όρου «αναγνώριση» στη σκέψη 36 της απόφασης αυτής δεν μου φαίνεται ορθή και η διατύπωσή της δεν επαναλήφθηκε, καθόσον η άρνηση αναγνώρισης απόφασης δύναται να ζητηθεί από κάθε ενδιαφερόμενο σύμφωνα με το άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012.

[19] Τίθεται το ζήτημα κατά πόσον η νομολογία του Δικαστηρίου δεν συνεπάγεται τη διαπίστωση αρμοδιότητας που συνδέεται με το δικαστήριο εκτέλεσης, δεδομένου ότι το τελευταίο μπορεί να εξετάσει μόνον τους λόγους άρνησης εκτέλεσης που προβάλλονται από τον αιτούντα, ενώ αποκλείεται κάθε αυτεπάγγελτη εξέταση. Πρέπει, ωστόσο, να επισημάνω ότι σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, στο μέτρο που η διαδικασία άρνησης εκτέλεσης δεν καλύπτεται από τον εν λόγω κανονισμό, διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Εφόσον υποβληθεί αίτηση άρνησης εκτέλεσης και προσφυγή στο δικαστήριο, τα προνόμια του δικαστηρίου του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, και πιο συγκεκριμένα η δυνατότητα ή η υποχρέωση αυτεπάγγελτης εξέτασης του λόγου άρνησης εκτέλεσης, καθορίζονται από τους δικονομικούς κανόνες του κράτους αυτού.

ειδικότερα, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 26 του κανονισμού 1215/2012, το προβλεπόμενο από αυτόν καθεστώς αναγνώρισης και εκτέλεσης στηρίζεται ακριβώς στην αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή δικαιοσύνης στην Ένωση. Αυτή η εμπιστοσύνη απαιτεί ιδίως οι δικαστικές αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος να αναγνωρίζονται και να εκτελούνται αυτοδικαίως και σε ένα άλλο κράτος μέλος. Στο σύστημα αυτό, οι διατάξεις του κανονισμού 1215/2012 που ορίζουν με εξαντλητικό τρόπο [20] τους λόγους μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης απόφασης πρέπει να ερμηνεύονται στενά επειδή συνιστούν εμπόδιο για την επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του εν λόγω κανονισμού [21].

26. Οι πέντε λόγοι άρνησης αφορούν την πρόδηλη αντίθεση στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, την έλλειψη επίδοσης του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου εγκαίρως καθώς και την ερήμην έκδοση της απόφασης, το ασυμβίβαστο με απόφαση που εκδόθηκε μεταξύ των ίδιων διαδίκων στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης, το ασυμβίβαστο με προγενέστερη απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος καθώς και τη σύγκρουση με ορισμένους κανόνες αρμοδιότητας από τον δικαστή του κράτους μέλους προέλευσης. Αυτός ο εξαντλητικός κατάλογος δεν περιλαμβάνει καμία αναφορά στην εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012 ή στην παράβαση του άρθρου 2, στοιχείο α′, και του άρθρου 39 του κανονισμού αυτού που απαιτεί να εκδίδεται η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση σε ένα κράτος μέλος.

27. Τρίτον, από τον κανονισμό 1215/2012 προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε τη συνύπαρξη δύο τύπων λόγων άρνησης εκτέλεσης, ήτοι, αφενός, των γενικών λόγων που μνημονεύονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού ως οι «λόγοι άρνησης της εκτέλεσης με βάση το δίκαιο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης» και, αφετέρου, των ειδικών λόγων που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού, οι οποίοι πρέπει να εξετάζονται σε συνδυασμό με το άρθρο 46 αυτού, οι λόγοι δε αυτοί συνδέονται από την ανάγκη συμβατότητας των πρώτων με τους δεύτερους. Λαμβανομένης υπόψη αυτής της συναρμογής που προέκρινε ο νομοθέτης, θεωρώ σκόπιμο να εξεταστούν αρχικά οι λόγοι άρνησης εκτέλεσης που προκύπτουν από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 45 και 46 αυτού του κανονισμού και, ειδικότερα, ο λόγος περί αντίθεσης στην εθνική δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, ο οποίος είναι κρίσιμος στην παρούσα υπόθεση και τον οποίο επικαλείται ο J [22].

β) Επί του λόγου άρνησης εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012 και ο οποίος αφορά την αντίθεση στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης

28. Όσον αφορά την έννοια της «δημόσιας τάξης» για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, αυτή πρέπει, όπως αναφέρθηκε, να ερμηνεύεται στενά, καθόσον συνιστά εμπόδιο για την επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του οικείου κανονισμού και θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Παρόλο που τα κράτη μέλη παραμένουν, κατ' αρχήν, ελεύθερα να καθορίζουν σύμφωνα με τις εθνικές τους αντιλήψεις, δυνάμει της επιφύλαξης αυτής της διάταξης, τις απαιτήσεις της δημόσιας τάξης τους, τα όρια της εν λόγω έννοιας σχετίζονται με την ερμηνεία του εν λόγω κανονισμού. Κατά συνέπεια,

[20] Αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψη 31) και της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 46).

[21] Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψεις 40 και 41).

[22] Βλ. σκέψη 18 της αποφάσεως περί παραπομπής.

καίτοι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να ορίσει το περιεχόμενο της δημόσιας τάξης κράτους μέλους, παρά ταύτα οφείλει να ελέγχει τα όρια εντός των οποίων ο δικαστής κράτους μέλους δύναται να ανατρέξει στην εν λόγω έννοια προκειμένου να μην αναγνωρίσει απόφαση προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος [23].

29. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 52 του κανονισμού 1215/2012, απαγορεύοντας την επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής απόφασης, απαγορεύει στο δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης να αρνηθεί την αναγνώριση ή την εκτέλεση της απόφασης αυτής απλώς και μόνο για τον λόγο ότι υφίσταται διαφορά μεταξύ του κανόνα δικαίου που εφάρμοσε το δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης και του κανόνα που θα είχε εφαρμόσει το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης εάν είχε επιληφθεί το ίδιο της διαφοράς. Ομοίως, το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης δεν μπορεί να ελέγξει την ακρίβεια των νομικών εκτιμήσεων ή των εκτιμήσεων περί τα πραγματικά περιστατικά του δικαστηρίου του κράτους προέλευσης. Κατά συνέπεια, εφαρμογή της εξαίρεσης της δημόσιας τάξης νοείται μόνο στην περίπτωση που η αναγνώριση ή η εκτέλεση της εκδοθείσας σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος απόφασης θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Για να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεώρησης της αλλοδαπής απόφασης, η παραβίαση θα πρέπει να συνίσταται σε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή σε πρόδηλη προσβολή δικαιώματος το οποίο αναγνωρίζεται ως θεμελιώδες στην έννομη αυτή τάξη [24].

30. Το κατά πόσον τα στοιχεία που επισήμανε το αιτούν δικαστήριο είναι ικανά να αποδείξουν ότι η εκτέλεση της διάταξης της 20ής Μαρτίου 2019 του High Court of Justice θα αποτελούσε πρόδηλη προσβολή της αυστριακής δημόσιας τάξης, υπό την έννοια του άρθρου 45, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων. Τα στοιχεία αυτά αφορούν την παραβίαση, από το άρρηκτο από νομικής απόψεως σύνολο που συνιστούν αυτή η απόφαση και η βεβαίωση που τη συνοδεύει, ενός κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ήτοι την προδήλως εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 2, στοιχείο α', και του άρθρου 39 του εν λόγω κανονισμού, τα οποία απαιτούν να έχει εκδοθεί σε κράτος μέλος η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση και επομένως καθορίζουν το πεδίο εφαρμογής ratione materiae της πράξης αυτής όσον αφορά τις σχετικές αποφάσεις.

31. Τα Δικαστήριο έχει εξετάσει ήδη υπόθεση στην οποία προβλήθηκε πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου της Ένωσης και έκανε δεκτό τον έλεγχο της ύπαρξης τέτοιου είδους παράβασης, λαμβανομένης υπόψη της ενσωμάτωσης του δικαίου της Ένωσης στην έννομη τάξη των κρατών μελών, καθώς και της αποστολής του εθνικού δικαστή, του δικαστή της Ένωσης του κοινού δικαίου να διασφαλίσει την αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του δικαίου της Ένωσης. Για τον λόγο αυτό, το Δικαστήριο επισήμανε ότι εξαίρεση περί δημόσιας τάξης δύναται να χρησιμοποιηθεί μόνο στο μέτρο που το εν λόγω νομικό σφάλμα θα είχε ως συνέπεια η αναγνώριση, ή εν προκειμένω η εκτέλεση, συγκεκριμένης απόφασης στο κράτος αναγνώρισης να συνιστά πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου ο οποίος είναι ουσιώδης στην έννομη τάξη της Ένωσης και επομένως στην έννομη τάξη του εν λόγω κράτους μέλους [25].

[23] Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψεις 38 έως 40).

[24] Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψεις 41 και 42).

[25] Απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψεις 48 και 50).

1) Επί της πρόδηλης παράβασης κανόνα δικαίου της Ένωσης

32. Ερειδόμενο στην απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Owens Bank[26], το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι ο κανονισμός 1215/2012 δεν έχει εφαρμογή στην απόφαση του δικαστηρίου προέλευσης επί αγωγής με αίτημα την εκτέλεση αποφάσεων που είχαν εκδοθεί σε τρίτο κράτος (actio judicati) η οποία προβαίνει σε συνοπτική εξέταση που συνίσταται στην επαλήθευση του κατά πόσον ο οφειλέτης έχει, δυνάμει αυτών των αποφάσεων, υποχρέωση καταβολής ορισμένου ποσού στη δανείστρια τράπεζα, χωρίς να εξεταστεί κατ' ουσίαν η έννομη σχέση στην οποία στηρίζεται η βεβαιωθείσα από τις εν λόγω αποφάσεις οφειλή. Στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις[27], όπως τροποποιήθηκε, δεν έχει εφαρμογή επί δικών ούτε επί ζητημάτων που τίθενται στα πλαίσια δικών οι οποίες αναφύονται σε συμβαλλόμενα κράτη με αντικείμενο την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων που εκδόθηκαν επί αστικών και εμπορικών υποθέσεων σε τρίτα κράτη. Αυτή η λύση μου φαίνεται ότι πρέπει να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση.

33. Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 2, στοιχείο α' και του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012, οι διαδικασίες αναγνώρισης και εκτέλεσης που προβλέπονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ αυτού του κανονισμού δεν εφαρμόζονται παρά μόνο στην περίπτωση αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος. Όσον αφορά τους κανόνες δικαιοδοσίας, διαπιστώνεται ότι οι διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012, οι οποίες υιοθετήθηκαν βάσει του άρθρου 81 ΣΛΕΕ ως αναγκαίες για την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, δεν ρυθμίζουν την κατά τόπον αρμοδιότητα προκειμένου για δίκες περί αναγνώρισης και εκτέλεσης δικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε τρίτο κράτος[28].

34. Εν συνεχεία, είναι αναγκαίο να εξετασθεί το αντικείμενο της δίκης που διεξήχθη ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης, προκειμένου να καθορισθεί εάν αυτή αποσκοπούσε στο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την αναγκαστική εκτέλεση μιας δικαστικής απόφασης που εκδόθηκε σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις σε τρίτο κράτος[29]. Επ' αυτού, τα στοιχεία που παρασχέθηκαν από το αιτούν δικαστήριο και τα οποία υπομνήσθηκαν ανωτέρω στις παρούσες προτάσεις, δικαιολογούν, κατά τη γνώμη μου, μια καταφατική απάντηση[30].

35. Αν και ο καθού η εκτέλεση στην κύρια δίκη διατύπωσε τη διαφωνία του με την παρουσίαση της αρχικής διαδικασίας από το αιτούν δικαστήριο, αναγνωρίζει σαφώς ότι πρόκειται για αγωγή, η οποία διέπεται από ειδικούς δικονομικούς κανόνες του κοινοδικαίου (common law), στηρίζεται σε δικαστικά απρόσβλητες δικαστικές αποφάσεις τρίτων κρατών και καθιστά δυνατή την έκδοση συνοπτικής απόφασης στο τέλος ατελούς διαδικασίας, εφόσον η υπεράσπιση δεν έχει

[26] Απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13).

[27] ΕΕ 1972, L 299, σ. 32.

[28] Πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, σκέψεις 17 και 23).

[29] Πρβλ. απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, σκέψη 13).

[30] Στο σημείο 10 των παρατηρήσεών της, η Επιτροπή επισήμανε ότι η διάταξη εκδόθηκε από το δικαστήριο προέλευσης μετά την περάτωση συνοπτικής διαδικασίας που αφορούσε την εκτέλεση δύο αποφάσεων οι οποίες έχουν εκδοθεί στην Ιορδανία. Σημείωσε επίσης, στο σημείο 36 αυτών των παρατηρήσεων, ότι το αντικείμενο της διαδικασίας που διεξήχθη ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου περιοριζόταν στην εξέταση της ύπαρξης υποχρέωσης πληρωμής βάσει δικαστικά απρόσβλητης απόφασης που αφορά την επισπεύδουσα.

πραγματικές πιθανότητες επιτυχίας[31]. Πέραν των παραπομπών στη νομολογία του Δικαστηρίου επί της έννοιας της «απόφασης» αυτής καθεαυτήν, ως προς την ουσία της, η εκτίμηση ότι η αρχική διαδικασία είχε χαρακτήρα αντιδικίας και ότι το δικαστήριο προέλευσης εξέτασε τις ενστάσεις του οφειλέτη (έλλειψη δικαιοπρακτικής ικανότητας, εξαπάτηση του δικαστηρίου, έλλειψη πληρεξουσιότητας του δικηγόρου του πιστωτικού ιδρύματος και αξίωση συμψηφισμού των απαιτήσεων) στερείται λυσιτέλειας στο πλαίσιο της εκτίμησης του σκοπού της διαδικασίας[32]. Ο ισχυρισμός του πιστωτικού ιδρύματος ότι οι ιορδανικές αποφάσεις δεν ήταν εκτελεστές στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην Αυστρία ενισχύει, κατά τη γνώμη μου, το συμπέρασμα ότι η διαδικασία που διεξήχθη ενώπιον του δικαστηρίου προέλευσης αποσκοπούσε στη δημιουργία, στο πρώτο ως άνω κράτος, των προϋποθέσεων αναγκαστικής εκτέλεσης αυτών των αποφάσεων.

36. Βάσει των ανωτέρω, η απόφαση του δικαστηρίου προέλευσης και η βεβαίωση που τη συνοδεύει, οι οποίες αποτελούν ένα άρρηκτο από νομικής απόψεως σύνολο, συνιστούν πρόδηλη παράβαση του άρθρου 2, στοιχείο α′ και του άρθρου 39 του κανονισμού 1215/2012. Απομένει να κριθεί αν αυτοί οι κανόνες είναι ουσιαστικού δικαίου, όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου.

2) Επί του ουσιαστικού χαρακτήρα του επίμαχου κανόνα δικαίου

37. Θα ήθελα να επισημάνω ότι, εν αντιθέσει με την απόφαση Diageo Brands, το σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το δικαστήριο προέλευσης δεν αφορά διάταξη ουσιαστικού δικαίου που αποτελεί μέρος οδηγίας ελάχιστης εναρμόνισης η οποία έχει ως σκοπό τη μερική προσέγγιση των ανομοιογενών νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων[33], αλλά διατάξεις κανονισμού. Συναφώς, η αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού 1215/2012 ορίζει ότι για να επιτευχθεί ο στόχος της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, είναι αναγκαίο και ενδεδειγμένο οι κανόνες σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων να καθορίζονται από δεσμευτικό και άμεσα εφαρμοστέο νομοθέτημα της Ένωσης.

38. Ο κανονισμός 1215/2012, νομική βάση του οποίου είναι το άρθρο 67, παράγραφος 4, ΣΛΕΕ που αποσκοπεί στη διευκόλυνση της πρόσβασης στη δικαιοσύνη, ιδίως μέσω της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων, επιδιώκει επομένως, στον τομέα της συνεργασίας σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, να ενισχύσει το απλουστευμένο και αποτελεσματικό σύστημα των κανόνων σύγκρουσης, καθώς και αναγνώρισης και εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων, που έχει εγκαθιδρυθεί με τα νομοθετήματα των οποίων αποτελεί τη συνέχεια, προκειμένου να διευκολύνει τη δικαστική συνεργασία ως συμβολή στην επίτευξη του ανατεθέντος στην Ένωση σκοπού της δημιουργίας χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επί τη βάσει του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των κρατών μελών[34]. Το άρθρο 2, στοιχείο α′ και το άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012 που

[31] Βλ. σημεία 16, 25 και 27 των παρατηρήσεων της H Limited. Ο εν λόγω διάδικος προσθέτει (σημείο 20) ότι οι έλεγχοι που σχετίζονται με τη δημόσια τάξη, το δικαίωμα ακρόασης κατά την έναρξη της διαδικασίας και την έμμεση δικαιοδοσία του αλλοδαπού δικαστή προβλέπονται από την επίμαχη διαδικασία του common law, πράγμα που ενισχύει τη διαπίστωση ότι αυτή εξομοιούται με διαδικασία κήρυξης εκτελεστότητας. Αυτά τα στοιχεία αντιστοιχούν στην ανάλυση των διαδικασιών αναγνώρισης και εκτέλεσης σύμφωνα με το common law στο Ηνωμένο Βασίλειο η οποία περιλαμβάνεται στην έκθεση Schlosser για τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 σχετικά με την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στη Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις καθώς και στο πρωτόκολλο για την ερμηνεία της από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 1979, C 59, σ. 71, σημεία 6 επ.).

[32] Οι ενστάσεις αυτές αντιστοιχούν σε παρεπόμενα ζητήματα της διαδικασίας εκτέλεσης τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της. Υπενθυμίζω ότι το Δικαστήριο έκρινε, στην απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, σκέψεις 29 έως 37) ότι η Σύμβαση των Βρυξελλών δεν έχει εφαρμογή επί δικών «ούτε επί ζητημάτων που τίθενται στα πλαίσια δικών» οι οποίες αναφύονται σε συμβαλλόμενα κράτη με αντικείμενο την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων που εκδόθηκαν σε τρίτα κράτη.

[33] Απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, σκέψη 51).

[34] Απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, σκέψη 53).

καθορίζουν την έκτασή του όσον αφορά τις σχετικές αποφάσεις πρέπει να θεωρούνται, αναμφίβολα, ουσιώδη, στο μέτρο που η τήρησή τους είναι απαραίτητη για τον σκοπό της Ένωσης που προαναφέρθηκε [35].

39. Υπενθυμίζω ότι η έννοια της «δημόσιας τάξης», κατά το άρθρο 45, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού αποσκοπεί στο να προστατεύσει έννομα συμφέροντα τα οποία αποτυπώνονται σε κανόνα δικαίου και τα οποία είναι, εν προκειμένω, η διατήρηση και η ανάπτυξη ενός ευρωπαϊκού χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης με τη δημιουργία ευνοϊκών όρων για την ελεύθερη κυκλοφορία των δικαστικών αποφάσεων που είναι απαραίτητες για την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς [36]. Ωστόσο, η εφαρμογή ενός καθεστώτος εκτέλεσης των αποφάσεων που έχει σχεδιαστεί για την εύρυθμη λειτουργία της Ένωσης και της εσωτερικής της αγοράς δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα, εξαιτίας αρχικού σφάλματος εφαρμογής, την υποχρέωση εκτέλεσης από ένα κράτος μέλος απόφασης που έχει εκδοθεί σε τρίτο κράτος, καίτοι οι όροι της κήρυξης εκτελεστότητας της τελευταίας δεν πληρούνται, ενδεχομένως, όσον αφορά τη διεθνή δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, προσδίδοντας συνεπώς στο ελάττωμα πλήρη ισχύ.

40. Η προτεινόμενη λύση [37] δεν μου φαίνεται ότι αντιβαίνει στο σύστημα που έχει θεσπίσει ο κανονισμός 1215/2012. Αφενός, παρόλο που είναι αδιαμφισβήτητο ότι ο κανονισμός 1215/2012 στηρίζεται στην αρχή της άμεσης εκτέλεσης των αποφάσεων, η οποία αιτιολογείται από τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να μειώσει τη διάρκεια και τα έξοδα των διασυνοριακών διαφορών, αυτή η πράξη προέβλεψε τη διατήρηση [38] και, με έναν τρόπο, την ενίσχυση [39] της εποπτείας που έχει ανατεθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Αφετέρου, η «δικλείδα ασφαλείας» που συνίσταται σε έναν πιθανό έλεγχο της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 στο πλαίσιο της εξέτασης της συμβατότητας της απόφασης με τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης όχι μόνο δεν αποδυναμώνει την αμοιβαία εμπιστοσύνη των κρατών μελών στον τομέα της δικαιοσύνης, αλλά αντιθέτως είναι ικανή να τη διαφυλάξει σε μεγάλο βαθμό.

35 Βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 1ης Ιουνίου 1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269, σκέψη 36).

36 Πρβλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, σκέψη 56).

37 Τα στοιχεία που περιέχονται στην απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου θα μπορούσαν να αποκαλύψουν παράβαση ενός άλλου ουσιαστικού κανόνα δικαίου της Ένωσης, ήτοι της αρχής απαγόρευσης της απάτης και της κατάχρησης δικαίου που αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης του οποίου ο σεβασμός επιβάλλεται στους διαδίκους. Κατά το Δικαστήριο, η εφαρμογή της κανονιστικής ρύθμισης της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορεί να εκτείνεται μέχρι τέτοιου σημείου ώστε να καταλαμβάνει πράξεις οι οποίες διενεργούνται με σκοπό τη δόλια ή καταχρηστική κτήση των πλεονεκτημάτων που προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης [απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2020, Kreis Heinsberg (C-112/19, EU:C:2020:864, σκέψη 46)]. Η διαπίστωση απάτης στηρίζεται σε δέσμη συγκλινόντων στοιχείων τα οποία αποδεικνύουν τη συνδρομή ενός αντικειμενικού και ενός υποκειμενικού στοιχείου. Εν προκειμένω, αφενός, το αντικειμενικό στοιχείο συνίσταται στο γεγονός ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 όσον αφορά τις σχετικές αποφάσεις δεν πληρούνται. Αφετέρου, το υποκειμενικό στοιχείο συνίσταται στην πρόθεση της H Limited να παρακάμψει ή να αποφύγει τις προϋποθέσεις αυτές μέσω διαδικασίας η οποία αποσκοπεί, σε ένα κράτος μέλος χωρίς προφανή σύνδεσμο με τον J, στο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκτέλεσης που επιβλήθηκε από δύο αποφάσεις της Ιορδανίας, με σκοπό την εξασφάλιση πλεονεκτημάτων που συνδέονται με αυτόν τον κανονισμό, ήτοι την άμεση εκτέλεση των αποφάσεων αυτών στην Αυστρία, όπου κατοικεί ο J. Η κατάσταση αυτή εξομοιώνεται με την έννοια της «διπλής κήρυξης εκτελεστότητας».

38 Πρέπει να επισημανθεί ότι η πρόταση κανονισμού για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (COM/2010/0748 τελικό) που υπέβαλε η Επιτροπή περιείχε, πέραν της κατάργησης της κήρυξης εκτελεστότητας, την κατάργηση της πρόδηλης προσβολής της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης ως λόγου άρνησης της εκτέλεσης της απόφασης που εκδόθηκε στο κράτος μέλος προέλευσης. Κατόπιν όμως των έντονων συζητήσεων που προκάλεσε η δεύτερη πρόταση και των επιφυλάξεων που διατύπωσαν διάφορα κράτη μέλη, ο νομοθέτης της Ένωσης τελικά την απέσυρε.

39 Βλ. άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012 για τη δυνατότητα εφαρμογής των λόγων άρνησης ή κατάργησης της εκτέλεσης που προβλέπεται από το δίκαιο του κράτους μέρους αναγνώρισης ή εκτέλεσης.

3) Επί της προϋπόθεσης περί εξάντλησης των ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης

41. Αναμφίβολα, η σκέψη 64 της απόφασης της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), κατά την οποία, εκτός από ιδιαίτερες περιστάσεις που καθιστούν υπερβολικά δυσχερή ή αδύνατη την άσκηση των ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης, τα υποκείμενα δικαίου πρέπει να ασκούν σε αυτό το κράτος μέλος όλα τα διαθέσιμα ένδικα μέσα προκειμένου να αποτρέψουν μια προσβολή της δημοσίας τάξης, αποτέλεσε αντικείμενο πολλών συζητήσεων όσον αφορά το ακριβές της νόημα. Αντίθετα προς όσα έχουν υποστηριχθεί, οι ανωτέρω εκτιμήσεις δεν μπορούν να εκληφθούν ως προϋπόθεση για την εξέταση του λόγου περί προσβολής της δημόσιας τάξης. Συναφώς, πρέπει να αρκεστούμε στη σαφή διατύπωση της σκέψης 68 της εν λόγω απόφασης, στην οποία αναφέρεται ότι όταν εξακριβώνει «την ενδεχόμενη ύπαρξη πρόδηλης παραβιάσεως της δημοσίας τάξεως του κράτους αναγνωρίσεως, ο δικαστής του κράτους αυτού οφείλει να λάβει υπόψη» το γεγονός ότι, εκτός από ιδιαίτερες περιστάσεις που καθιστούν υπερβολικά δυσχερή ή αδύνατη την άσκηση ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προελεύσεως, τα υποκείμενα δικαίου πρέπει να ασκούν εντός αυτού του κράτους μέλους όλα τα διαθέσιμα ένδικα μέσα για να αποτρέπουν μια τέτοια παραβίαση. Η απαίτηση περί εξάντλησης των ένδικων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης αποτελεί απλώς και μόνον ένα στοιχείο εκτίμησης του λόγου άρνησης που αφορά αντίθεση προς τη δημόσια τάξη [40].

42. Το άλλο ερώτημα που ανακύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου αφορά την έκταση εφαρμογής της σχετικά με τη δημόσια τάξη, τόσο από δικονομικής όσο από ουσιαστικής απόψεως. Διαπιστώνεται ότι η εν λόγω απόφαση βασίζεται σε δύο σαφώς διακριτά στοιχεία που αφορούν την παράβαση, αφενός, του οικείου κανόνα ουσιαστικού δικαίου και, αφετέρου, των διαδικαστικών εγγυήσεων. Ωστόσο, τα διαλαμβανόμενα περί εξάντλησης των ένδικων μέσων αφορούν αποκλειστικά την εξέταση αυτού του δεύτερου στοιχείου. Η συμβολή της ανωτέρω απόφασης, όπως έχει ορθώς περιγραφεί, συνίσταται στον γενικευμένο έλεγχο της άσκησης των ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης [41], ο οποίος ήδη γίνεται σε υποθέσεις οι οποίες αφορούν τον ισχυρισμό περί πρόδηλης προσβολής του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη και, συνεπώς, της δικονομικής δημόσιας τάξης [42]. Φρονώ ότι η ουσιαστική διεθνής δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης εκφράζει σήμερα πολύ περισσότερο απ' ό,τι η αντίστοιχη δικονομική τις βασικές αξίες του εν λόγω κράτους, που μεταφράζονται σε κανόνες ή αρχές του δικαίου που δεν συμμερίζεται κατ' ανάγκην το κράτος μέλος προέλευσης. Επομένως, μπορεί να μην είναι ενδεδειγμένο να ζητηθεί από το δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης να υπερασπιστεί αυτές τις αξίες και να εξαρτήσει από αυτές τη διαπίστωση περί πρόδηλης προσβολής ή μη της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης.

43. Ωστόσο, σε περίπτωση προβαλλόμενης παράβασης κανόνα του δικαίου της Ένωσης, το επιχείρημα αυτό στερείται σημασίας [43], γεγονός που συνεπάγεται, κατά τη γνώμη μου, ότι το δικαστήριο εκτέλεσης οφείλει να ελέγξει ότι έχουν εξαντληθεί τα ένδικα μέσα στο κράτος μέλος προέλευσης. Συναφώς, θα ήταν σκόπιμο να επαληθευτεί ότι όντως συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις που καθιστούν υπέρμετρα δυσχερή ή αδύνατη την άσκηση των δικαιωμάτων αυτών,

[40] Αυτή η ερμηνεία επιβεβαιώνεται από την απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψεις 46 και 54). Στη σκέψη 54 της απόφασης αυτής, το Δικαστήριο συνδέει σαφώς την ουσιαστική διαπίστωση της απουσίας πρόδηλης προσβολής της δημόσιας τάξης του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης με τη διαπίστωση ότι οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικαλεστούν τα δικονομικά τους δικαιώματα ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους προέλευσης.

[41] Pailler L., *Journal du droit international (Clunet)*, αριθ. 4, Οκτώβριος 2016, 20.

[42] Βλ. αποφάσεις της 2ας Απριλίου 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, σκέψεις 42 έως 45), και της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψη 61). Στην απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349), η προϋπόθεση περί εξάντλησης των ενδίκων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης ελέγχεται επίσης υπό το πρίσμα του κατά πόσον υπάρχει πρόδηλη αντίθεση με τη δημόσια τάξη σε θέματα διαδικασίας.

[43] Υπενθυμίζω εδώ την ενσωμάτωση του δικαίου της Ένωσης στην έννομη τάξη των κρατών μελών και το καθήκον του εθνικού δικαστή, του δικαστή της Ένωσης του κοινού δικαίου, να διασφαλίζει την αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του δικαίου της Ένωσης.

μεταξύ άλλων, κατά της πράξης έκδοσης της βεβαίωσης που εκδίδεται κατόπιν της περάτωσης ένδικης διαδικασίας. Θα ήθελα να επισημάνω ότι, αναφερόμενη στην αρχική διαδικασία στο κράτος μέλος προέλευσης, η Επιτροπή σημειώνει στο σημείο 29 των παρατηρήσεών της ότι η αίτηση να γίνει δεκτή η έκτακτη αναίρεση απορρίφθηκε από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο του Ηνωμένου Βασιλείου.

3. Επί των λόγων άρνησης εκτέλεσης που μνημονεύονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012

44. Δεδομένου ότι το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν χωρεί άρνηση εκτέλεσης ανεξάρτητα από τη διαπίστωση συνδρομής ενός από τους λόγους που μνημονεύονται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να αναλυθεί το άρθρο 41, παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού, κατά το οποίο «παρά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1, οι λόγοι άρνησης ή αναστολής της εκτέλεσης με βάση το δίκαιο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης ισχύουν, εφόσον δεν είναι ασύμβατοι προς τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 45». Για να είμαστε ειλικρινείς, το γράμμα αυτής της διάταξης δεν είναι ιδιαιτέρως σαφές και δημιουργεί ορισμένα ερωτηματικά λόγω της χρήσης της φράσης «λόγοι άρνησης εκτέλεσης» η οποία παραπέμπει στη διατύπωση των άρθρων 45 και 46 του κανονισμού 1215/2012[44], ενώ η ανάγκη να διασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 41, παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού συνεπάγεται προφανώς την έλλειψη ταυτότητας των λόγων που αναφέρονται σε αυτές τις διαφορετικές διατάξεις.

45. Το άρθρο 41 του κανονισμού 1215/2012 υπάγεται στο τμήμα 2 του κεφαλαίου ΙΙΙ σχετικά με την εκτέλεση, το οποίο διακρίνεται από το τμήμα που αφορά την άρνηση εκτέλεσης, και ορίζει ότι η διαδικασία εκτέλεσης διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Κάθε απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και είναι εκτελεστή στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης εκτελείται σε αυτό υπό τους ίδιους όρους οι οποίοι ισχύουν και για την εκτέλεση των αποφάσεων που εκδίδονται στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Συνεπώς, γίνεται αναφορά σε αυτή καθεαυτήν τη διαδικασία εκτέλεσης που δύναται να κινηθεί απευθείας από τον ωφελούμενο από την πρωτόδικη απόφαση, μετά την αποστολή αντιγράφου της απόφασης και της βεβαίωσης στην αρμόδια για την εκτέλεση αρχή, ελλείψει αίτησης άρνησης εκτέλεσης ή μετά την απόρριψη της αίτησης αυτής από το δικαστήριο εκτέλεσης.

46. Υπό το πρίσμα αυτού ακριβώς του διαδικαστικού πλαισίου πρέπει να γίνει κατανοητό το περιεχόμενο των λόγων άρνησης εκτέλεσης που μνημονεύονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, έργο ιδιαίτερα σύνθετο λόγω της μεγάλης ποικιλίας των εθνικών κανόνων που διέπουν την εφαρμογή των μέτρων εκτέλεσης και των ενδίκων βοηθημάτων που δύνανται να ασκηθούν κατ' αυτών. Ως παραδείγματα μπορούν να αναφερθούν διαφορές σχετικά με την κατάσχεση ορισμένων περιουσιακών στοιχείων ή χρηματικών ποσών, σχετικά με το ποσό της οφειλής μετά τις πληρωμές ή τον συμψηφισμό μετά την καταδικαστική απόφαση, σχετικά με παρατυπίες στις πράξεις εκτέλεσης, αλλά και σχετικά με την ύπαρξη του τίτλου, αυτού καθεαυτόν, λόγω των συνεπειών της παραγραφής ή της εκτελεστότητάς του.

[44] Από την αιτιολογική σκέψη 30 του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι η επιλογή αυτής της ορολογίας οφείλεται σε δικονομικούς λόγους, ήτοι στην απόφαση του νομοθέτη της Ένωσης να συγκεντρώσει στην ίδια διαδικασία, η οποία κινείται κατόπιν αίτησης του διαδίκου κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, την εξέταση από το δικαστήριο εκτέλεσης όλων των λόγων κατά της εκτέλεσης, όπως ορίζονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2 και στο άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού. Υπενθυμίζεται ότι σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, εφόσον η διαδικασία άρνησης εκτέλεσης δεν καλύπτεται από τον εν λόγω κανονισμό, διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

47. Πρέπει να τονιστεί ότι η εφαρμογή των μη εναρμονισμένων λόγων άρνησης της εκτέλεσης του άρθρου 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012 περιορίζεται διπλά, αφενός, από την απαγόρευση επανεξέτασης της ουσίας της απόφασης που εκδόθηκε στο κράτος μέλος προέλευσης που προβλέπεται στο άρθρο 52 του εν λόγω κανονισμού[45] και, αφετέρου, από την απαίτηση περί συμβατότητας με τους εναρμονισμένους λόγους που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού σε έναν εξαντλητικό κατάλογο, ο οποίος δεν περιλαμβάνει την παράλειψη του δικαστηρίου προέλευσης να λάβει υπόψη του το ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής της εν λόγω πράξης[46].

48. Υπενθυμίζεται ότι η διαπίστωση συνδρομής ενός λόγου άρνησης εκτέλεσης βάσει του τελευταίου αυτού άρθρου έχει ως αποτέλεσμα την πλήρη «εξουδετέρωση» της απόφασης του δικαστηρίου προέλευσης, η οποία δεν μπορεί να παραγάγει αποτελέσματα στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο οποιουδήποτε μέτρου εκτέλεσης. Προκειμένου να τηρηθεί ο εξαντλητικός χαρακτήρας των λόγων που απαριθμούνται στο άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012 και η προαναφερθείσα απαίτηση περί συμβατότητας, ένας λόγος του άρθρου 41, παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού δεν θα πρέπει να έχει ως σκοπό να θέσει υπό αμφισβήτηση την αποδοχή του ίδιου του τίτλου εκτέλεσης, αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει σε πιθανό περιορισμό των αποτελεσμάτων του και, ως εκ τούτου, σε περιορισμό της εκτέλεσής του.

49. Στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι το δικαστήριο εκτέλεσης δύναται, όσον αφορά την εκτίμηση του λόγου άρνησης εκτέλεσης που μνημονεύεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, να ελέγξει το σύννομο της βεβαίωσης και, ως εκ τούτου, τη δυνατότητα εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού επί της πράξης που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης, έλεγχος ο οποίος θα μπορούσε να οδηγήσει το εν λόγω δικαστήριο στο να στερήσει από την απόφαση την εκτελεστότητά της.

V. Πρόταση

50. Κατόπιν των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα του Oberster Gerichtshof (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Αυστρία):

Τα άρθρα 45 και 46 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχουν την έννοια ότι δικαστήριο του κράτους μέλους εκτέλεσης μπορεί να κάνει δεκτή αίτηση άρνησης της εκτέλεσης λόγω του ότι η απόφαση και η βεβαίωση που προβλέπονται στο άρθρο 53 του εν λόγω κανονισμού, οι οποίες εκδόθηκαν από το δικαστήριο του κράτους μέλους προέλευσης, προσβάλλουν τη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης ή εκτέλεσης, εφόσον το προβαλλόμενο νομικό σφάλμα συνιστά πρόδηλη παράβαση κανόνα δικαίου που θεωρείται ουσιώδης στην έννομη τάξη της Ένωσης και, ως εκ τούτου, στην έννομη τάξη του κράτους αυτού. Τούτο ισχύει στην περίπτωση σφάλματος που επηρεάζει την εφαρμογή του άρθρου 2, στοιχείο α′ και του άρθρου 39 του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος απαιτεί η απόφαση της οποίας η εκτέλεση ζητείται να έχει εκδοθεί σε κράτος μέλος.

[45] Το άρθρο 52 του κανονισμού 1215/2012 υπάγεται στο τμήμα 4 του κεφαλαίου ΙΙΙ σχετικά με τις κοινές διατάξεις.

[46] Πρέπει να προστεθεί ότι οι λόγοι που μνημονεύονται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012 πρέπει, όπως και οι λόγοι που μνημονεύονται στο άρθρο 45 του εν λόγω κανονισμού, να ερμηνεύονται στενά.

Εφόσον επιβεβαιώσει τυχόν ύπαρξη πρόδηλης προσβολής της δημόσιας τάξης στο κράτος εκτέλεσης λόγω μη συμμόρφωσης προς ουσιαστικό ή τυπικό κανόνα του δικαίου της Ένωσης, το δικαστήριο του κράτους αυτού πρέπει να λάβει υπόψη ότι, πλην της περιπτώσεως κατά την οποία συντρέχουν ειδικές περιστάσεις που καθιστούν υπέρμετρα δυσχερή ή αδύνατη την άσκηση ένδικων μέσων στο κράτος μέλος προέλευσης, οι διάδικοι οφείλουν να χρησιμοποιούν στο κράτος αυτό όλα τα διαθέσιμα ένδικα μέσα για να αποτρέψουν εκ των προτέρων τέτοιου είδους παράβαση.